

ศิลปะจัดสรร

ไพศาล เปลียนนา

จะรื้อร่างโครงใหม่แผ้วไหวในเดิม

Reconstruction De-construction
ในวันที่คำถามหล่นใส่กบาล “แยก
รื้อก่อสร้าง” หรือว่าจะ “แยกย่อยก่อสร้าง”
เหมือนว่าทุกคนกำลังค้นหากระดองใหม่มา
ครอบคลุมอดีตตัว เหมือนกับว่ากระดองนั้น
เป็นปรัชญาตัวใหม่ที่จะคำพยุโครงสร้างเดิม-
ปกปิดส่วนที่เปราะบางสุดของเราให้เนียนเรียบ
ไร้รอยให้มั่วย

หว่างคำพูดนั้น เป็นแค่วาทกรรมที่หู่เท
ด้วยจริตปรุงแต่งให้ดูน่ากินเล่น และหรือคือการ
มองใหม่ที่ถกถวดยมาจากโครงสร้างของสังคม
วิชาการ ประมาณว่าใครพูดก่อนได้รับเกียรติ
นั่งแท่นเป็นรูปสักการะในสมัยที่สังคมกำลัง
สับสนป่วยไข้และงงงวยยิ่ง อูยล์!

เพราะหลายครั้งทฤษฎีที่บรรดาหัววิเคราะห์
ที่ทำการออกมาเป็นบทความทางวิชาการหาใช้สิ่ง
ที่จะมารับใช้สภาวะที่ยังดำรงและเคลื่อนไหวใน

การยืหนนโครงสร้างเก่าที่ยวบ ไหวคล้าย
กำลังล้มครืนลงเป็นความน่ากลัวที่ผู้คนส่วน
ใหญ่รู้สึกถึงได้จริงหรือ? หรือเป็นแค่ความรู้สึก
ของนักพยากรณ์ผู้หวาดกลัวกับเสียงร้องของ
หมากำลังเห่าแผลซึ่งเรือนในความมืดเท่านั้นเอง
แต่..ในทฤษฎีใหม่ที่มองว่า มหาอาณาจักร
กำลังล้มครืนลงอยู่ปลายตีนนานแล้ว...
ไร้สาระจะโอบกอดเอาไว้ การโล้เรือในสิ่งเก่า ใน
โครงสร้างเดิม แล้วสร้างบริบทใหม่มาอธิบาย
อธิบายสิ่งที่กำลังดำรงอยู่ของความแปรที่กำลัง
คลอนไหวยวบ...อย่างที่เขาเห็นรู้ การสร้างใหม่
ที่ไม่ยึดโยงกับโครงสร้างเดิม นั่นคือความเป็น
จริงที่ตอบสนองให้เห็นว่าโครงสร้างใหม่ที่อาจ
ย้อนยุคเป็นการตอบสนองยุคสมัยที่พัฒนา
แบบที่เห็นในขณะนี้ได้ เราควรจะยอมรับมัน
ใหม่ล่ะ!

โยนรู้สึกนั้นทิ้งไว้ก่อน อะไรจะเกิด มัน

ไม่มีการเริ่มต้น ไม่มีจุดสิ้นสุด Nothing start and nothing the end..โดย ศิลปินพม่า Zony Phyu

ที่จะมารูปใช้สภาวะที่ยิ่งยวดและเคลื่อนไหวที่ใน

จากแรงบันดาลใจเก่ามาเป็น "เสื่อขบข้าง" โดย Lee Wen จากสิงคโปร์ และ ช้างเกรียนกิ้ง ของ

Vim Nadera ศิลปิน ฟิลิปปินส์

ปัจจุบันนี้ได้เลย จะเรียกว่าเป็นเสียงเรอของ พวกเขาที่เกิดจากการหลังสร้างบางอย่างใน ร่างกายออกมา การถูกหมกมุ่นแสดงคุณค่าแท้จริง ไม่ได้ถูกใช้อย่างเป็นรูปธรรม หรือมันเพียง แค่เสียงหวาดทักันตทาสู้รายที่ไม่มีอยู่จริงเท่านั้นเอง!

เราคิดถึงอะไรได้บ้าง เราจะหวังถึงโครงสร้างที่ไม่อาจจะดำรงอยู่ในสังคมปัจจุบัน โครงสร้างที่เคยรับใช้หรือโครงสร้างที่ถูกอุปโลกน์ให้รู้สึกถึงความแข็งแรง แต่ในความเป็นจริงสิ่งนั้นเป็นแค่ไม้ฟูกที่ถูกผูกมัดติดกันอยู่เย็บๆ ภายใต้มันและเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นคือเป็นภาพซ้อนที่ เหลื่อมกันแล้วเราหยิบจับเพียงบางช่วงบางส่วนของมันขึ้นมาจนถึงการค้นพบใหม่ ที่มีปมขมวดมึตรวมกันจนยุ่งเหยิงอย่างมั่วเนิ่นเนิ่น หนึบ ยิ่งแก้ก็ยิ่งยุ่งเป็นก้อนๆ ดัดแหง็กไปซะทั้งหมด ทั่วๆ!

โยนรู้สึกหนักหึ่งไว้ก่อน ฉะโรงจะเกิด มัน

"พิภพเสียง" พลิกถักฯ ถ่ายงาน โดย จิตติมา พลเสวก

กล้วยป่าและน้ำเต้า คล้ายเรื่องเล่าพื้นเมืองเก่าก่อน โดย โทศาล เปลือยบางข้าง

คงเกิดคำตบยั้งไม่ถึงเวลา ไปไปโยนยาวมิตร.... จะร้อยหรือจะร้อยย่ายทำลาย สร้างใหม่หรือจะยั้งหมกมองซีโคลนก็ว่าบายยยยเตอะ...

พฤศจิกายน...ลมหนาวยังเดินทงมกไม่ถึง มันคงไปหลบลงตรงไหนสักแห่ง เหมือนชาว คราวความฉิบหายที่เกิดขึ้นอยู่ทุกวันทั้งเหตุการณ์ การเมือง สงครามทำลายล้างในแต่ละที่ทั่วโลก หายนัยรายวัน แม้กระทั่งโรคร้ายสายพันธุ์ ใหม่ที่คร่าชีวิตผู้คนอย่างไม่กำหนดชนชั้นไหน

เอเชียไทย เอเชีย Asiatopia เทศกาลศิลปะ แสดงสดเร็วขึ้นมาถึงอีกครั้ง ไม่ใช่สัญญาแต่ก็ เป็นเทศกาลงานที่มีมาอยู่อย่างค่อนข้างจะลงตัว ให้ติดตามอีกทงหนึ่งของวงการศิลปะในบ้านเรา ซึ่งก็รวมไปถึงจุดตัดพบของศิลปะจากที่อื่นใน ดินแดนใกล้ไกลต้องคัมกับกอลตร่วมกัน เกิดเป็น แรงกระเพื่อมไหวเอนวงการศิลปะในแนวนี้ที่...

ดูเหมือนว่าคล้ายจะหยุดนิ่งแข็งทื่อ แต่

เสียงกระซิบของเหล่าชาวเหมียว ของ บุญส่ง รอดทับ

การเคลื่อนย้ายขยายพื้นที่ของเทศกาล "เอเชีย โทเปีย" ก็มีมาตลอด เช่นในครั้งนี้ จังหวัดน่าน เป็นพื้นที่ที่แห่งใหม่ของงาน ซึ่งวิธีการคงไม่ใช่ การเคลื่อนย้ายของขบวนคอนวอยวงลูกทุ่งหรือ หมอลำซึ่งอย่างใดตอก อันนั้นมันก็อีกทีก็เกิน งานที่เราใช้วิธีเปิดแบบพอประมาณ ง่ายๆไม่ ไว้กว่ากะอะอะไววายมากมายให้เสียจริต ซึ่ง มันก็มองการณ์อื่นในเมืองน่านมาคอยเสริมช่วย อีกทีหนึ่ง

จะว่าไป ความเป็นพื้นถิ่น (Local Native) ของน่านที่มีศิลปวัฒนธรรมอย่างชาวเหนือล้าน นาว และล้านช้างอย่างในลาวซึ่งก็เป็นเอกลักษณ์ ที่โดดเด่นของตัวน่านเอง ก็เป็นอย่างหนึ่งที่อยู่ จะต่างกันก็ในรายละเอียดของการสร้างบางอย่าง ที่ "เอเชียโทเปีย" ทำอยู่นี้ อีกทั้งวิถีชีวิตผู้คนที่ไม่ได้อยู่ในจุดศูนย์กลางของเมืองใหญ่ แต่ก็มี การเติบโตตามขึ้นมาในวันนี้ มันก็คงมีอิทธิพล กับงานของแต่ละศิลปินได้ไม่มากนักน้อย ซึ่งก็ดี ในแง่การเรียนรู้เพิ่มจากพื้นที่พื้นถิ่นจริง จาก

รูปงาที่เกิดขึ้นบนหินผา Once there were Tigers โดย Satoko Lee จากญี่ปุ่น และเด็กบ้านน้ำครกใหม่

ชีวิตวิถีจริงซึ่งแน่นอนไม่ใช่จากแง่ทางศิลปะ เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ความเป็นพื้นถิ่นบนความเปลี่ยนแปลง แบบโถมเข้าใส่ของวัฒนธรรมในยุคนี้ มันกระ

บายเข้าไปในชุมชนทั่วไป ไม่ใช่เพียงที่เมืองน่าน อย่างเดียว เราเองได้ว่ามันจะกระซิบสิ่งเก่า เดิมให้หลุดร่วงไป เป็นเหมือนชีวิตที่เฝ้าจะมา จูนใส่กันได้ เพราะยุคสมัยเปลี่ยนการเสิร์ฟ การนำมาบริโภคก็กินไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เราจะไม่ชอบคำว่าสิ่งที่ทำลายความ เป็นง่ายงามของในเก่าที่จะเลือนหายไปในช่วงวัน แต่ถ้าย้อนกลับมาดูว่า ใครเล่าเป็นตัว สร้างเปลี่ยนนี้ คุณเองมีไซหรือ ที่กำลังกัดกิน ตามระบบ "สิ่งคอมมิวนิสต์ชั่ว" ปากมันเลีย แผลล้นจัดการกับมันเอ...แล้วเราจะอยู่กับมัน อย่างไร?

และในความวุ่นวายทางการเมืองที่จะล่อ กันให้แตกตายเป็นไปข้างหน้านี้ คนส่วนใหญ่ยัง มองคางคกเป็นกบได้ มองเหี้ยนั่งเมืองเป็นตั้ง เจ้าผู้สัมปตนากรมประมงไทรโยค เรามาลอง วิเคราะห์กันดูสิว่า โครงสร้างที่รื้อมันแล้วบอก

Advertisement for 'Third Place' (ที่ว่างใจ) featuring a painting and contact information: burapha_cch@yahoo.com

■ "จากตาเรสู่ใจเขา" หรือ "From My Eyes to Your Heart" นิทรรศการวาดด้วยภาพถ่าย 67 ภาพ ผ่าน ประติมากรรมปูนปั้นขนาด 67 ชิ้นงาน ที่ถ่ายทอดเรื่องราวออกมาจากศิลปะเชิงชาติ กลุ่มช่างภาพอิสระ Escape ร่วมกับคณะจารย์ นักศึกษาคณะวิชาประวัติศาสตร์ คณะจิตรกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย เพื่อสื่อสารกับคนพิการทางสายตา ด้วยมือที่สัมผัส คล่าเสียงแห่งปูนปั้น ไปพร้อมๆ กับจินตนาการว่ามืบท่อน้ำตาอย่างไร ชมได้ วันที่ - 18 พ.ย. ศูนย์การค้า Terminal 21 รายได้จากโครงการมอบ ให้แก่มูลนิธิของคนตาบอดไทย มูลนิธิคอลฟิลด์เพื่อ คนตาบอด ในพระราชมณเฑียรสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และองค์กรการกุศลเพื่อ คนตาบอดอื่นๆ

■ "ที่ว่างใจ" ผลงานจิตรกรรม ภาพพิมพ์ และภาพถ่ายที่สร้างสรรค์จากประสบการณ์การเดินทางท่องเที่ยวของศิลปินรุ่นใหม่ที่มีความสามารถ พิชญะ สุกนิมิตร ท่ามกลางชีวิตที่ครุ่นคิดถึงประเทศที่สวยงามในแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ญี่ปุ่น จีน อิตาลี ฝรั่งเศส และไทย ผลงานศิลปะที่รังสรรค์ขึ้นอย่างสวยงามสดใสเต็มไปด้วย "พื้นที่ว่างภายนอก" เช่น เวิ้งฟ้า แอ่งน้ำ ทิวเขา สะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดเกี่ยวกับความสงบสุขและการแสวงหา "พื้นที่ว่างภายในจิตใจ" ชม นิทรรศการชุด "ที่ว่างใจ" ได้ วันที่ - 23 ธ.ค. ARDEL's Third Place Gallery กรุงเทพฯ

ร าช ธานี เป็น น อก ล ะ

